

Bepalingen ter invoering van de tijdelijke mogelijkheid voor de rechter om de behandeling van faillissementsverzoeken aan te houden en andere verhaalsacties te schorsen en een schuldenaar een tijdelijk betalingsuitstel te verlenen (Tijdelijke Betalingsuitstelwet 2020)

VOORSTEL VAN WET

Wij Willem-Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is de rechter de mogelijkheid te geven om de behandeling van faillissementsverzoeken aan te houden en andere verhaalsacties te schorsen en een tijdelijke betalingsuitstel te verlenen op verzoek van een schuldenaar die een onderneming drijft en zijn betalingsverplichtingen tijdelijk niet kan voldoen, omdat deze door de uitbraak van COVID-19 zijn onderneming niet zoals gebruikelijk heeft kunnen voortzetten en dit ertoe heeft geleid dat hij in een situatie is gekomen waarin sprake is van een gebrek aan liquide middelen;

Zo is het, dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1

1. In deze wet wordt verstaan onder schuldenaar: een schuldenaar die een onderneming drijft, niet zijnde een bank, een verzekeraar of een beleggingsonderneming als bedoeld in 1:1 van de Wet financieel toezicht.
2. Het in deze wet bepaalde is niet van toepassing op de Rijksbelastingdienst.

Artikel 2

1. Op verzoek van een schuldenaar kan de rechtbank in afwijking van artikel 4, eerste lid, van de Faillissementswet de behandeling van een jegens de schuldenaar ingediend verzoek tot faillietverklaring aanhouden gedurende een termijn van ten hoogste twee maanden, die ten hoogste tweemaal op verzoek van de schuldenaar kan worden verlengd met een termijn van ten hoogste twee maanden.
2. De schuldenaar maakt bij zijn verzoek, bedoeld in het eerste lid, summierlijk aannemelijk dat hij verkeert in de toestand waarin hij uitsluitend of hoofdzakelijk als gevolg van de beperkende maatregelen die sinds 16 maart 2020 zijn afgekondigd in verband met de uitbraak van het COVID-19-virus, zijn onderneming niet zoals gebruikelijk heeft kunnen voortzetten en daardoor tijdelijk

niet in staat is om voort te gaan met het betalen van zijn schulden. Deze toestand wordt geacht aanwezig te zijn als de schuldenaar informatie over zijn financiële positie overlegt waaruit blijkt dat:

- a. hij vóór de afkondiging van de beperkende maatregelen voldoende inkomsten had om zijn opeisbare schulden te voldoen, en
 - b. sinds de afkondiging van die maatregelen sprake is geweest van een omzetverlies van ten minste 20%.
3. De rechtbank wijst het verzoek tot aanhouding en het verzoek tot verlenging van de aanhouding, bedoeld in het eerste lid, toe als:
- a. summierlijk blijkt van een situatie als bedoeld in het tweede lid;
 - b. het vooruitzicht bestaat, dat de schuldenaar na verloop van de door de rechtbank gestelde termijn, bedoeld in het eerste lid, zijn schuldeisers zal kunnen bevredigen, en
 - c. de schuldeiser of schuldeisers door wie het verzoek tot faillietverklaring is ingediend met de aanhouding niet wezenlijk en onredelijk in zijn of hun belangen worden geschaad.
4. Als de rechtbank het verzoek tot aanhouding, bedoeld in het eerste lid, toewijst, geldt tijdens de in dat lid genoemde termijn dat:
- a. de schuldenaar niet kan worden genoodzaakt tot betaling van schulden aan de schuldeiser of schuldeisers, bedoeld in het derde lid, onderdeel c, die vóór de aanvang van die termijn, opeisbaar waren, en
 - b. een verzuim in de nakoming van een betalingsverplichting van de schuldenaar jegens die schuldeiser of schuldeisers dat vóór de aanvang van die termijn heeft plaatsgevonden, op zichzelf geen grond is voor:
 - 1°. een wijziging van verbintenissen of verplichtingen jegens de schuldenaar;
 - 2°. opschorting van de nakoming van een verbintenis jegens de schuldenaar, en
 - 3°. ontbinding van een met de schuldenaar gesloten overeenkomst.
5. Als de rechtbank het verzoek tot aanhouding, bedoeld in het eerste lid, toewijst, kan zij op verzoek van de schuldenaar eveneens bepalen dat tijdens de in dat lid genoemde termijn:
- a. de schuldeiser of schuldeisers, bedoeld in het derde lid, onderdeel c, zijn of hun bevoegdheid tot verhaal op goederen die tot het vermogen van de schuldenaar behoren of tot opeising van goederen die zich in de macht van de schuldenaar bevinden niet kunnen uitoefenen dan met machtiging van de rechtbank, en
 - b. beslagen gelegd door deze schuldeiser of schuldeisers gedurende die termijn worden opgeheven.
- Artikel 63d van de Faillissementswet is van overeenkomstige toepassing.
6. Als de rechtbank het verzoek tot aanhouding, bedoeld in het eerste lid, toewijst en nadien blijkt dat niet langer wordt voldaan aan het derde lid of de schuldenaar één of meer van zijn schuldeisers heeft benadeeld, heeft getracht dit te doen of er gegronde vrees is ontstaan, dat de schuldenaar zal trachten dit te doen, wordt de aanhouding op verzoek van de schuldeiser of schuldeisers,

bedoeld in het derde lid, onderdeel c, dan wel ambtshalve opgeheven en wordt het verzoek tot faillietverklaring met de meeste spoed in raadkamer behandeld.

7. De rechtbank neemt geen beslissingen als bedoeld in het derde en vijfde lid dan nadat zij de schuldenaar en de schuldeiser of de schuldeisers, bedoeld in het derde lid, onderdeel c, in de gelegenheid heeft gesteld op een door haar te bepalen wijze en binnen een door haar te bepalen termijn een zienswijze te geven.
8. Tegen de beslissingen van de rechtbank als bedoeld in dit artikel staat geen rechtsmiddel open.

Artikel 3

1. Als dit nodig is om zijn onderneming te kunnen voortzetten kan een schuldenaar:
 - a. bij de voorzieningenrechter, bedoeld in artikel 438, tweede lid, van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering, een vordering instellen tot schorsing van de executie voor een termijn van ten hoogste twee maanden, die ten hoogste tweemaal kan worden verlengd met een termijn van ten hoogste twee maanden, en
 - b. bij de voorzieningenrechter, bedoeld in artikel 705, eerste lid, van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering, een vordering instellen tot opheffing van een beslag.
2. Artikel 2, tweede tot en met vierde lid en zesde en zevende lid, is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat het hier de schuldeiser of schuldeisers betreft die de executie, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, zijn aangevangen of het beslag, bedoeld in onderdeel b van dat lid, hebben gelegd.
3. Een beslag dat overeenkomstig het eerste lid, onderdeel b, is opgeheven, herleeft, zodra de voorzieningenrechter heeft beslist dat de gronden voor de opheffing niet langer aanwezig zijn. Indien de inschrijving van het beslag in de openbare registers is doorgehaald, vervalt de herleving, indien niet binnen veertien dagen na de herleving een exploit is ingeschreven, waarbij van de herleving mededeling aan de schuldenaar is gedaan.

Artikel 4

1. Als de rechtbank het verzoek tot aanhouding, bedoeld in artikel 2, eerste lid, toewijst, maar de schuldenaar nadien alsnog failliet wordt verklaard, kan de voldoening van een opeisbare schuld die heeft plaatsgevonden gedurende de termijn, bedoeld in artikel 2, eerste lid, en niet op grond van artikel 47 van de Faillissementswet worden vernietigd om het enkele feit dat de schuldeiser die de betaling ontving wist dat het faillissement van de schuldenaar aangevraagd was.
2. Degene die een verrekening verricht, is te goeder trouw als bedoeld in artikel 54, eerste lid, van de Faillissementswet als deze verrekening:
 - a. geschiedt nadat de rechtbank het verzoek tot aanhouding, bedoeld in artikel 2, eerste lid, heeft toegewezen, en

- b. wordt verricht in het kader van de financiering van de voortzetting van de door de schuldenaar gedreven onderneming en niet strekt tot inperking van die financiering.

Artikel 5

1. Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.
2. Deze wet vervalt op 1 oktober 2020. Het tijdstip waarop deze wet vervalt kan bij koninklijk besluit worden bepaald op een ander tijdstip, met dien verstande dat dit tijdstip steeds ten hoogste twee maanden na het tijdstip ligt waarop de wet zou vervallen.
3. De voordracht voor een krachtens het tweede lid vast te stellen koninklijk besluit wordt niet eerder gedaan dan een week nadat het ontwerp aan beide Kamers van de Staten-Generaal is overgelegd.

Artikel 6

Deze wet wordt aangehaald als Tijdelijke Betalingsuitstelwet 2020.

Gegeven,

De Minister voor rechtsbescherming